

ffete Udsflettelse paa Grund af manglende Navne. Risterne vare fremlagte i vedkommende Jurisdictioners Retshuse, nemlig i Retshuset i Christiansted, Frederiksted, St. Thomas By og Cruzbay paa St. Jan.

Ved at lægge Skattelisterne for 1847 i Forbindelse med Matriklen for samme Aar til Grund for Risternes Affattelse, gif man ud fra den Forudsætning, at de, der havde betalt Skatterne af de paagjældende Ufrie, maatte være deres Eier eller de til Vederlaget Berettigede. En absolut Visshed lod sig ligesaa lidt paa denne som paa nogen anden Maade opnaae, men man var berettiget til at stole paa, at de Vedkommende, for hvis Skyld hele Foranstaltningen fandt Sted, vilde gjøre deres, for under Risternes offentlige Fremlæggelse at oplyse de Mangler, der maatte findes, og hvorved de som oftest vilde blive skadelidende. At forfatte Risterne efter Udkomstbreve, samt i dette Tilmed at indkalde, gennemgaae og sammenholde disse, vilde ikke blot have været et uoverkommeligt Arbejde, men vilde derhos af mange Grunde kun have ledet til et upaalideligt Resultat, navnlig hvad Byerne angaaer. Udkomstene vare ikke blot manglehaande, men Overdragelserne ofte uregelmæssige, og i særdeles mange Tilfælde vilde de, der factist vare i Besiddelse og i Virkeligheden Eier, ikke have været istand til at paavise loformelig Udkomst eller skaffe den tilveie uden Eiendomsdom. Den befalede Prøvelse af Risterne ved den i Lovens § 3 omhandlede Commission, bestod i en Undersøgelse om den af Gouvernementet foreskrevne Plan var nøagtig fulgt, og i Rettelser af saadanne Feil og Uoverensstemmelser, som kunde opdages ved at gennemgaae og sammenholde Risterne med de Documenter, hvorpaa de støttede sig. At Prøvelsen ikke kunde bestaae i et Eftersyn af Udkomstdocumenterne for hvert enkelt paa Risterne anført Navn, fremgaaer af det Ovenanførte. Det kunde derfor heller ikke være nødvendigt, at Commissionen indfandt sig paa St. Thomas og St. Jan.

Forventningen om, at de Vedkommende under Risternes offentlige Fremlæggelse vilde bidrage deres til at oplyse Manglerne ved Risterne, er imidlertid ikke ganske gaaet i Opsyldelse. Der er efter Fristens Udløb indkommet 19 Andragender fra St. Thomas, 6 fra Christiansteds Jurisdiction og 2 fra Frederiksteds Jurisdiction, angaaende Tilstaaelse af Vederlag for forhenværende Ufrie til saadanne, som ikke i rette Tid eller paa loformelig Maade have gjort deres Krav gjældende. Over det første af disse Andragender, som Gouvernementet fandt sig foranlediget til at indstille til høiere Afgjørelse, har Ministeriet for Monarchiets fælles indre Anliggender i 1857 udbedet sig Justitsministeriets Betænkning, i hvilken dette Ministerium i det Hele har udtalt sig for, at der ikke bør gaaes altfor strengt frem ved Udførelsen af Bestemmelserne i Loven af 23de Juli 1853, idet det ikke kan lades ude af Betragtningen, at Emancipationen var en extraordinair, i de Privates Eiendomsret stærkt indgribende Foranstaltning, og at Erstatningen derfor ikke af formelle Grunde bør nægtes, naar der tillige kan paavises Mangler i den Fremgangsmaade, der er fulgt fra vedkommende Autoriteters Side ved Udførelsen af Lovens Forskrifter. Med Hensyn til et af de efter Fristens Udløb indkomne Andragender blev det saaledes i. Ex. oplyst, at Joseph Degout vel paa de til Eftersyn fremlagte Rister havde været anført som Eier af 6 Ufrie, men med andre Navne end dem, som ere opgivne for de 5 Ufrie, for hvilke han i Andragendet begjærede Erstatning, og derhos med Tilføining: „NB. Paa Skattelisten som tilhørende Lorentz eller Fr. Degout“, og da denne Sidste tillige i de navnte Rister paa et andet Sted stod anført som Eier af de samme 6 Ufrie, bleve disse som opførte 2 Gange udeladte ved Risternes endelige Revision, forsaavidt anførte som tilhørende Joseph Degout. Da de af ham senere navngivne 5 Ufrie ikke fandtes paa Listen, og han ikke i rette Tid havde fremsat Forbringelsen, havde han altsaa tabt sin Ret til Erstatning. Paa den anden Side er det oplyst, at Udsflettelsen af Joseph Degout som Erstatningsberettiget var skeet, efterat Commissionen havde afgivet sine Kjendelser, og altsaa ikke i fuldkommen Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser, idet det blev anseet som en Selvfølge, at Udsflettelsen maatte skee i Henhold til den ovennævnte